

vader en dochter

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Chris Nieuwpoort (60) is vader van Arianda (36), Herriëtte (33) en Angélique (24) en heeft 6 kleinkinderen

“Ik was er niet blij mee dat Herriëtte alleenstaande moeder werd. Wij zijn gelovig en vanuit dat oogpunt vonden we het heel vervelend dat Herriëtte ongehuwd zwanger was. Dat de vader zijn kind niet wilde kennen, deed pijn. Boos ben ik er niet om geweest. Boosheid verandert niets aan de situatie. Maar dat een kind zonder vader moet opgroeien, vind ik een groot gemis.

Ik dacht ook niet: wat doe je ons aan? Het moest over Herriëtte gaan, niet over ons. Herriëtte moest haar kind straks alleen opvoeden. Ik zei direct dat ze op ons kon rekenen. Het zou niet gemakkelijk worden, maar ik dacht: samen staan we sterk. Als jonge moeder heb je de steun van je omgeving hard nodig.

De start was niet gemakkelijk. Herriëtte liep tijdens de bevalling via een keizersnede een infectie op en werd een paar dagen na de geboorte weer in het ziekenhuis opgenomen. Ze was doodziek. Het is nog kritiek geweest. Herriëtte had zeer hoge koorts. Gelukkig is ze steeds bij bewustzijn gebleven, maar ze beseft niet hoe ziek ze was. Ik vond het beangstigend. Dagelijks zaten we aan haar ziekbed. We hebben menig schietgebedje naar de Hemelse Vader gezonden en ik geloof dat die gebedjes zijn verhoord. Er zijn genoeg voorbeelden van vrouwen die aan die infectie zijn overleden. Zover kwam het bij Herriëtte gelukkig niet.

Ik probeer Herriëtte en Luna zo goed mogelijk op te vangen. Ik ben opa, maar speel voor Luna soms de vaderrol. Met mooi weer gaan we fietsen of maken we muziek met pannen en deksels. Soms doen we verstopperje of maken we een puzzel. Voor Luna maak ik veel meer tijd vrij dan destijds voor mijn eigen kinderen. Als je jong bent gaat een deel van het leven aan je voorbij. Bij mij was dat net zo. Ik had mijn werk en een druk sociaal leven. Ik was voorzitter van de voetbalvereniging en deed kerkelijk werk. Nu zou ik het anders doen. Ook al heb ik met mijn vrijwilligerswerk veel voor mens en

[Lees verder op pagina 40>](#)

‘Ik vond het zo erg dat mijn vader teleurgesteld in me was’

Herriëtte Nieuwpoort (33) is moeder van Luna (2)

“Huisje, boompje, beestje was natuurlijk ook mijn ideaal. Een gezin met een vader. Helaas mocht het niet zo zijn. Luna’s vader en ik hadden geen relatie met elkaar toen ik zwanger werd. De zwangerschap was dan ook niet gepland.

Voor mij was dat geen reden om mijn kind niet te houden. Vanuit mijn geloofsovertuiging was abortus geen optie.

Bovendien waren we dertig, een leeftijd waarop je een kind toch aardig wat zekerheden kunt bieden. We hadden allebei in elk geval een baan.

Voor hem was het echter onbespreekbaar: hij wilde geen vader zijn. Hij wilde dat ik het kind liet weghalen. Toen ik vertelde dat ik dat niet van plan was, wilde hij niets meer met ons te maken hebben. Tot op de dag van vandaag snap ik dat niet. Waarom wil iemand zijn eigen kind niet kennen?

Mijn ouders hebben altijd laten merken dat ze achter me staan. Mijn vader zei letterlijk: ‘Dit ga je niet alleen doen.’ Natuurlijk schrokken ze toen ik het vertelde. Mijn vader zakte in zijn stoel, trok wit weg en zei dat hij teleurgesteld was. Dat vond ik zó erg, dat hij in mij teleurgesteld was.

Later legde hij uit dat hij teleurgesteld was vóór mij. Hij had mij een echt gezin gegund en voorzag dat mijn leven met de komst van Luna ingrijpend zou veranderen. Mijn sociale leven is niet meer wat het was. Ik heb lieve vriendinnen die er altijd voor me zijn, maar sport en hobby’s zijn erbij ingeschoten. En ik red het met een baan van drie dagen in de week, maar financieel is het toch anders dan wanneer je met zijn tweeën voor een kind zorgt.

Maar als je vraagt of het heftig is om alleenstaande moeder te zijn, dan zeg ik nee. Ik krijg zoveel voldoening en liefde van Luna. En ook de steun van dierbaren sterkt me. Mijn vader heeft als vanzelf de vaderrol op zich genomen.

Luna zegt: ‘Ik heb geen papa, ik heb opa. Opa is mijn vriend.’ Hij onderneemt dingen met haar die een vader misschien zou hebben gedaan. Ballen, puzzelen, samen tv kijken. Hij leert haar fietsen op haar driewieler. Hij is zelfs een dag minder

[Lees verder op pagina 40>](#)

‘Voor mijn kleindochter speel ik ook de vaderrol’

Chris>

samenleving gedaan, ik vind dat je gezin toch op de eerste plaats hoort te komen.

Mijn relatie met Herriëtte heeft sinds de geboorte van Luna meer diepgang gekregen. Dat komt niet direct door wat we met elkaar bespreken, maar wat mijn vrouw en ik voor ze doen én wat we ervoor terugkrijgen. Bovendien zijn we het luisterend oor dat Herriëtte als alleenstaande moeder misschien wel extra hard nodig heeft. Met ons kan ze delen wat ze anders met een partner zou bespreken.

De band met Luna is heel bijzonder. Na haar geboorte zag ze haar moeder én haar opa en oma. En zo is het gebleven.

Natuurlijk komt er een moment dat ze zich afvraagt waarom ze geen vader heeft. Als ze dan wil dat ik met hem ga praten, dan zal ik dat zeker doen.

Ik had hem het liefst meteen aangesproken op zijn beslissing om zijn kind niet te willen kennen. Maar Herriëtte wilde dat liever niet. Dat hij helemaal niets wil doen om voor zijn kind te zorgen, vind ik onbegrijpelijk. Al denk ik soms dat hij zich vooral schaamt.

Ik ben in elk geval blij dat wij voor Herriëtte en Luna wel een warm nestje hebben kunnen maken, waar ze altijd terecht kunnen als het nodig is. Als Herriëtte ziek is, logeren ze in de kamer die we voor hen hebben ingericht. Voor mij is dat vanzelfsprekend: het is mijn taak om er voor mijn kinderen te zijn. Zo zou iedereen met elkaar moeten kunnen samenleven.”

Herriëtte>

gaan werken. Hij is nu vrij op de dag dat mijn moeder op Luna past. Al zal hij nooit zeggen dat hij dat voor Luna heeft gedaan.

Mijn vader is er op een andere manier voor Luna dan destijds voor mij. In mijn kindertijd was hij veel weg vanwege zijn werk en zijn hobby's. Hij was ook streng. Ik mocht op mijn zestiende uitgaan, maar moest stipt om twaalf uur thuis zijn. Als ik een minuut later thuis was, ging ik een maand niet uit. Toen vond ik dat niet leuk. Mijn vriendinnen mochten alles en ik mocht niets, vond ik.

De keerzijde was dat ik altijd op hem kon bouwen. Als ik hem nodig had, was hij er. Hij bracht me weg als ik ergens naar toe moest en was er altijd op ouderavonden.

De laatste tien jaar is hij veranderd. Hij is minder de strenge, rechtlijnige man van vroeger. Vooral de geboorte van zijn eerste kleinkind heeft voor een ommekeer gezorgd. Hij is ook jovialer en hipper geworden, laat zich door ons kleden bijvoorbeeld.

Een prater zal hij wel nooit worden, maar hij laat aan alles merken dat hij trots op me is. Ik voel het aan alle kanten. Een blik kan soms al genoeg zijn. Dat hij meewerkt aan dit artikel, is er ook een bewijs van. Voor mij zegt dat alles.”

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en tel.nr. naar lezers@tijdschriftook.nl.